

РЕШЕНИЕ

№ 1501

гр. Пловдив, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на шести юни през две хиляди двадесет и втора година в
следния състав:

Председател: Зорница Н. Тухчиева Вангелова

при участието на секретаря Таня Д. Стоилова
като разгледа докладваното от Зорница Н. Тухчиева Вангелова
Административно наказателно дело № 20225330202832 по описа за 2022
година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалва се Наказателно постановление № 341/20.04.2022 г., издадено от
Директор на РДГ- Пловдив, с което за нарушение по чл. 85 вр. чл. 57, ал. 2 и
чл. 43, ал. 2 от Закона за лова и опазване на дивеча /ЗЛОД/ на ИВ. СП. СТ., на
основание чл. 85 от ЗЛОД е наложено административно наказание „Глоба“ в
размер на 300,00 /триста/ лева; на основание чл. 94, ал. 1 ЗЛОД му е наложено
административно наказание „Лишаване от право на ловуване“ за срок от 3
години.

С обжалваното Наказателно постановление е постановено жалбоподателят
да заплати обезщетение в размер на 200,00 лева в полза на ЮЦДП Смолян на
основание чл. 2, раздел „Б“, т. 17 от Наредбата за размера на обезщетенията
за щети нанесени на дивеча, а на основание чл. 95, ал. 1 ЗЛОД вещите
предмет на нарушението – 2 броя женски фазани са отнети в полза на
Държавата.

С жалбата и в съдебно заседание се навеждат конкретни съображения за
незаконосъобразност на Наказателното постановление, като се моли за
неговата отмяна. Навеждат се доводи, че случаят следва да бъде третиран

като маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Претендират се разноси за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна, ангажира становище за неоснователност на жалбата. По същество се противопоставя на доводите поддържани от процесуалния представител на жалбоподателя. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение. Не релевира възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Жалбата е подадена в законоустановения (14 - дневен съгласно актуалната редакция на чл. 59 ЗАНН) срок, от процесуално легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради, което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради което атакуваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено по следните съображения:

От фактическа страна съдът установи следното:

На 28.11.2021 г. свидетелите Б. Н. Т. и Д. П. Т. - **** - Пловдив били изпратени на проверка по сигнал за извършване на лов на фазан без разрешително за лов на съответния дивеч в землището на с. Марково, общ. Родопи.

В близост до асфалтовия път от с. Марково към Зеленчукова борса - с. Първенец, в ляво от пътното платно двамата свидетели видели два броя леки автомобили, спрени в междуредията на лозовите насаждения. Проверяващите забелязали през стъклото на единия от автомобилите - рег. № *****, марка и модел „Сеат Ибиса“, че на задната седалка има оставени празни калъфи от ловни пушки.

Свидетелите Т. и Т. застанали до колата и изчакали ловците. Около 13:30 часа към автомобилите се приближили жалбоподателят И. С. С. и баща му – свид. С. С. С., които носели ловно оръжие. Проверяващите се представили и пристъпили към проверка членските карти, ловните билети и разрешителните за лов. Жалбоподателят и баща му – свид. С. представили членски карти и ловни билети, редовно заверени за 2021г., както и два броя разрешителни за индивидуален лов на дребен дивеч - гълъб, бекас и бекасица. Свид. Т. забелязал, че жалбоподателят пренася в джобовете на връхната си дреха 2 броя убити женски фазана, чиито опашки се подавали. За същата дата – 28.11.2021 г. и за същото място ЛРД – с. Марково имали издадено

разрешение за лов на фазани, но жалбоподателят не бил взел талон за участие от председателя на тази ловна дружинка. Талон за участие нямал и бащата на жалбоподателя – свид. С.С..

По тази причина горските служители се обадили на тел. 112 и поискали съдействие от полицията. На място пристигнали П. А. и Г. Г. - *** към І РУ на ОД на МВР - гр. Пловдив. Полицейските служители проверили разрешителните за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси на двете лица, които били редовни.

За така извършената проверка бил съставен Констативен протокол Серия РДПЛ № 005233 от 28.11.2021 г. в който били закрепени констатациите на проверяващите горски инспектори.

Отделно от това на жалбоподателя И.С. бил съставен АУАН Серия РДПЛ, № 001992/28.11.2021г. въз основа на който било издадено атакуваното Наказателно постановление. АУАН бил подписан от жалбоподателя без възражения, като такива не постъпили и в срока по чл. 44 ЗАНН. В графата „обяснения на нарушителя“ /т. 10 от АУАН/, жалбоподателят посочил, че единият фазан бил хванат и удушен от кучето му, а другия бил ранен, като кучето му го хванало.

С писмо изх. № ДГ10 – 9619 / 06.12.2021 г. по описа на РДГ – Пловдив, Директорът на РДГ – Пловдив, на основание чл. 33, ал. 2 ЗАНН, изпратил съставените АУАН, КП и събраните в хода на проверката писмени доказателства на Районна прокуратура Пловдив с цел извършване на проверка дали констатираното от горските инспектори деяние съставлява престъпление.

След извършването на такава, с Постановление от 23.02.2022 г. на прокурор при Районна прокуратура Пловдив е постановен отказ да се образува досъдебно производство, образуваната преписка № 14582/ 2021 г. била прекратена, а материалите по същата изпратени на директора на РДГ – Пловдив по компетентност.

С Предложение с изх. № РДГ10-2704/16.03.2022г., на основание чл.58г, ал.1 от ЗАНН жалбоподателят бил поканен за сключване на споразумение. В предоставения 14-дневен срок И.С. не се явил за сключване на споразумение по реда на чл.58г от ЗАНН, поради което и на основание чл.58г, ал.14 от ЗАНН било издадено обжалваното НП № 341/ 20.04.2022г.

Горната фактическа обстановка, по която липсва спор между страните, се

установява по категоричен начин от събраните по делото доказателства. На първо място, това са приложените по административнонаказателната преписка писмени доказателства – КП Серия РДПЛ № 005233, Известия за доставяне, Разписка Серия Л00, № 060110, Разрешително за индивидуален лов № 098541, Постановление за отказ да се образува досъдебно производство и изпращане по компетентност от 23.02.2022 г., Заповед № РД – 49 – 199/ 16.05.2011 г., Предложение за сключване на споразумение по чл. 58г ЗАНН, Доклад вх. № 9314/ 30.11.2021 г. по описа на РДГ Пловдив, писмо изх. № РДГ10 – 9619/ 06.12.2021 г., справка за съдимост, справка за криминалистически регистрации, писмо изх. № РДГ10 – 404 / 12.01.2022 г. по описа на РДГ – Пловдив, докладна записка.

Посочените писмени доказателства изцяло си кореспондират с показанията на разпитаните непосредствено от настоящия съдебен състав свидетели – Т. и Т.. Показанията на двамата свидетели съдът кредитира изцяло, като последователни, логични и съответни на останалия кредитиран от съда доказателствен материал, поради което и базира фактическите си изводи въз основа на тях. Отделно от това съдът не констатира наличието на каквито и да било основания, даващи повод за съмнения в безпристрастността на двамата свидетели. Същите заявиха пред съда възприетото от тях в качеството им на очевидци подборбно, с подчертана екзактност и изцяло добросъвестно.

За фактическата установеност на обстоятелствата, включени в предмета на доказване по настоящото дело допринасят и показанията на свид. С.С. – баща на жалбоподателя. Същите бяха анализирани с особено внимание в светлината на останалия доказателствен материал, предвид наличната близкородствена връзка на свидетеля със санкционираното лице. Съдът намира, че показанията на свидетеля следва да бъдат ценени в цялост, доколкото същите напълно си кореспондират със събраните по делото доказателства. От показанията на свид. С.С. се установява, че действително двамата със сина му са излезнали на лов на процесната дата, движили са се по маршрута на ловната дружинка, като както той, така и сина му не са имали разрешително за лов на фазан, а само разрешителни за лов на гълъб, бекас и бекаси. Въпреки това обаче, свид. С.С. сочи, че след като кучето им хванало двата фазана – единия убит от кучето, а другият ранен и доубит от кучето, свидетелят взел фазаните, като впоследствие ги предал на сина си, за

да ги пренесе до автомобилите им. Съдът не намира причина да не се довери на изложеното от свидетеля, включително и в частите в които същият посочва, че той е ловец от 25 години, а синът му – от 5 години. Изразеното от свидетеля съжаление и опит да поеме вината за случилото се върху себе си съдът намира за напълно естествено предвид обстоятелството, че е баща на жалбоподателя.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание/санкция и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните **правни изводи**:

На първо място, съдът намира, че съставеният АУАН и обжалваното НП отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като издадени от компетентни органи притежаващи нужните правомощия за тези действия, като посоченото се установява, както от разпоредбата на чл. 96, ал. 1 ЗЛОД, така и от представената Заповед № РД 49-199/16.05.2011 г.

При съставянето на АУАН и при издаването на НП не са налице съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на административнонаказателното производство по налагане на административна санкция на жалбоподателя. АУАН е издаден при спазване на императивните изисквания на чл. 42 и чл. 43 от ЗАНН и не създава неяснота относно нарушението, която да ограничава правото на защита на жалбоподателя и да ограничава правото му по чл. 44 от ЗАНН в тридневен срок от съставяне на акта да направи и писмени възражения по него.

Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл. 57 от ЗАНН и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя, като възраженията в обратна насока се явяват изцяло неоснователни. Спазени са и сроковете по чл. 34 ЗАНН.

В аспект на горното, съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя за незаконосъобразност на НП поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

На първо място несподелимо е твърдението, че непосочването в АУАН в нарушение на чл. 42, т. 7 от ЗАНН на единния граждански номер на свидетеля по акта, респективно неговата рождена дата, представлява процесуално нарушение от категорията на съществените в конкретния случай.

Действително разпоредбата на чл. 42, т. 7 от ЗАНН към датата на съставяне на АУАН (в предишната ѝ редакция) регламентира посочване на адрес и ЕГН на свидетелите по АУАН и липсата на тези реквизити съставлява нарушение на посочената правна норма. В случая, свидетелят по акта – Д. П. Т. е индивидуализиран чрез посочване на трите си имена и адрес за призоваване. Следователно имената и адресът на свидетеля са вписани, а единствено липсва отбелязване на неговия ЕГН. Съдът приема, че само по себе си това обстоятелство не се приравнява автоматично на съществено процесуално нарушение. При тази преценка трябва да се съобрази дали нередовността на АУАН е препятствала разкриването на обективната истина. Преследваната от законодателя цел с правилото за поведение по чл. 42, т. 7 от ЗАНН е да бъдат ясно и недвусмислено индивидуализирани свидетелите по акта в случай на необходимост от тяхното по-нататъшно участие в производството. В настоящия случай свидетелят Т. беше призован и разпитан, именно въз основа на вписаните в АУАН данни за него. Следователно целта на закона е изпълнена, поради което съществено процесуално нарушение не е допуснато, а разгледаната нередовност в акта не е основание за отмяна на наказателното постановление - така Решение № 2501 от 03.12.2019 г. по к. а. н. д. № 3245/2019 г. на Административен съд – Пловдив; Решение № 2104 от 19.10.2018 г. по к. а. н. д. № 1957/2018 г. на Административен съд – Пловдив; Решение № 2152 от 25.10.2018 г. по к. а. н. д. № 2203/2018 г. на Административен съд – Пловдив; Решение от 10.12.2010 г. по к. а. н. д. № 2305/2010 г. на Административен съд – Пловдив; Решение № 2637 от 25.11.2013 г. по к. а. н. д. № 2714/2013 г. на Административен съд – Пловдив; Решение № 605 от 23.03.2015 г. по к. а. н. д. № 358/2015 г. на Административен съд – Пловдив.

Неоснователно се явява и възражението за неспазване императива на чл. 42, ал. 1, т. 9 ЗАНН, доколкото в АУАН са посочени ясно и недвусмислено Ловно – рибарско сдружение „Сокол“ – със седалище – в град Пловдив, Ловно – рибарска дружинка – село Марково.

На следващо място, настоящия съдебен състав счита, че вмененото във вина на И. С. С. нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере фактическата рамка на обвинението, респективно срещу какви твърдения следва да организира защитата си. В случая правилно фактите са субсумирани към посочените законови разпоредби, като С. е санкциониран за

нарушение по чл. 85 вр. чл. 57, ал. 2 и чл.43, ал. 2 ЗЛОД. В този смисъл неоснователни са възраженията на жалбоподателя за това, че непълна била квалификацията на вмененото административно нарушение предвид цитирания чл. 57, ал. 2 ЗЛОД. Правилно и в пълнота са посочени относимите материалноправни норми.

Що се отнася до възражението за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила касателно неспазване регламента на чл. 57, ал. 1, т. 8 ЗАНН, то следва да се отбележи, че цитираната разпоредба е нова – обнародвана в ДВ, бр. 109 от 2020 г. и в сила от 23.12.2021 г. и действително към момента на съставяне на НП е била действащо правило. В случая обаче липсата на мотиви на административнонаказващия орган относно определянето на вида и размера на наложените от него административни наказания не може да се третира като съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване правото на защита на жалбоподателя, тъй като наложените наказания са в минимален размер. Конкретно наказанието по чл. 85 в размер на 300 лева е само със сто лева повече от минималния размер от 200 лева, а наказанието по чл. 94, ал. 1 ЗЛОД е във фиксиран размер. Същото важи и за определеното обезщетение на основание чл. 2, раздел „Б“, т. 17 от Наредбата за размера на обезщетенията за щети нанесени на дивеча. В този смисъл при налагане на санкции в минимален размер, респективно фиксиран размер, липсата на изрични мотиви за размера на същите не може да се приеме за съществено нарушение на процесуалните правила, основание за отмяна на атакуваното НП. Все в тази връзка и предвид възражението за това, че неясно било за жалбоподателя защо следва да заплати обезщетение в размер на 200 лева в полза на ЮДПЦ Смолян, следва да се посочи, че именно това е предприятието в полза на което следва да се заплати определеното обезщетение, тъй като нарушението е извършено в землището на село Марково, Община Родопи, местност „Калдаръма“ в близост до асвалтов път село Марково – Зеленчукова борса село Първенец, което място попада в територията на ТП ДГС Пловдив. ДГС Пловдив представлява териториялно поделение на ЮЦДП Смолян.

Така по делото безспорно се установи, че на 28.11.2021 г., на посоченото по – горе място, жалбоподателят е пренасял два броя убити женски фазана в джобовите на връхната си дреха.

В нормата на чл. 43, ал. 2 от ЗЛОД се съдържа легално определение за това

що е то "ловуване". Според посочения текст, ловуване е убиване, улавяне, преследване и нараняване на дивеч, както и вземане, пренасяне, укриване, съхраняване, обработване, превозване на намерен, ранен и убит дивеч или на разпознаваеми части от него, събиране и вземане на яйца от птици - обект на лов.

Съгласно разпоредбата на чл. 85 ЗЛОД който взема, пренася, превозва или укрива намерен жив, ранен или убит дивеч или разпознаваеми части от него без писмено разрешително за лов се наказва с глоба от 200 лв. до 1000 лв. Следователно законът урежда няколко алтернативни форми на административното нарушение. Между страните не съществува спор, че именно наказаното лице е пренасяло процесните два женски фазана.

Съгласно чл. 5, ал. 1 от ЗЛОД, дивеч по смисъла на закона са всички бозайници и птици - обект на лов, които живеят на свобода при естествени условия или се развъждат в заградени територии с ловностопанска цел. Фазаните, които е установено, че са пренасяни от жалбоподателя, несъмнено са дивеч по смисъла на чл. 5, ал. 1 във връзка с чл. 5, ал. 2, т. 1 и Приложение № 1, т. II.б. „Б“, т. 4 ЗЛОД.

Съдът намира, че правилно административно наказващия орган е индивидуализирал размера на глобата, която следва да се наложи на жалбоподателя.

Както вече беше посочено - нормата на чл. 85 ЗЛОД предвижда за конкретното нарушение "Глоба" в размер от 200 до 1000 лв. По делото липсват доказателства за предишни нарушения от страна на жалбоподателя, което безспорно следва да се отчете в негова полза. Глобата е в почти минимален размер и нейната редукция към по-малък размер не би била правилна, тъй като в случая следва да се отчете обстоятелството, че жалбоподателят е пренасял повече от едно убито животно, знаейки, че няма разрешение за ловуването му. Отделно от това, от показанията на свид. С.С. се установи, че ловното им куче е убило единия от фазаните, а втория фазан е бил ранен и доубит също от кучето. Животните са взети от свид. С.С., който също не е имал разрешително и са предадени на жалбоподателя от него, за да ги пренася, като и двамата ловци са имали ясното съзнание, че нямат разрешително за лов на фазани. Не може да се пренебрегне и обстоятелството, че съвсем целенасочено двамата ловци са тръгнали по маршрута на ловната дружинка на село Марково, която в същия ден е

провеждала организиран лов на фазани, обстоятелство с което жалбоподателят и баща му били наясно. Заявеното от свид. С., че не знаели, че забраната за пренасяне на дивеч съставлява лов и в случаите, когато се пренасят птици не оневинява нито свид. С., нито синът му, които освен всичко останало са ловци с дългогодишен стаж и опит.

Ето защо, настоящият съдебен състав, след като съобрази тежестта и характера на нарушението, намира, че с оглед целите на административните наказания, визиращи в разпоредбата на чл. 12 от ЗАНН, на жалбоподателя правилно е бил определен размер на наложените санкции към минималния предвиден от законодателя, който е подходящ да осъществи функциите, свързани със специалната и генерална превенция.

По отношение на кумулативно наложеното наказание "Лишаване от право да се ловува" за срок от 3 години съдът счита същото за правилно и законосъобразно наложено. Съгласно разпоредбата на чл. 94, ал. 1 ЗЛОД лице, извършило нарушение по чл. 84, ал. 1 и 2, чл. 85 и чл. 86, ал. 1, се лишава и от право на ловуване за срок от три години. Доколкото безспорно се установява, че С. е извършил нарушение по чл. 85 ЗЛОД то и правилно му е наложено и кумулативно предвиденото наказание "Лишаване от право", чийто размер е фиксиран в закона и няма възможност за изменението му от страна на съда.

Правилно е определено жалбоподателят да заплати обезщетение в размер на 200 лева за причинените с противоправно му деяние щети, нанесени на дивеча. Това е така, доколкото разпоредбата на чл. 83 от ЗЛОД, предвижда, че се дължи такова обезщетение, а размерът му се определя с Наредба, приета от Министерския съвет. В случая това е Наредба за размера на обезщетенията за щетите, нанесени на дивеча (обн., ДВ, бр. 2 от 5.01.2001 г., в сила от 5.01.2001 г., изм., бр. 4 от 16.01.2004 г., бр. 55 от 7.07.2017 г., в сила от 7.07.2017 г.), като в чл. 2, Раздел II Б, т. 17, вр. с чл. 3, т. 2 от същата изрично е предвидено, че за щетите, нанесени на дивеча, виновните лица заплащат обезщетения - в частност за фазан – 100 лева за бройка. Изрично в чл. 3 от Наредбата е предвидено, че обезщетението се дължи във всички случаи на вземане, пренасяне и превозване на намерен убит или ранен дивеч или на разпознаваеми части от него. При това положение съдът счита, че правилно АНО е определил, че С. следва да заплати обезщетение в размер на 200 лева. Размерът е фиксиран в закона и не може да се обсъжда неговото евентуално

изменение.

Правилно административнонаказващият орган е постановил отнемане в полза на Държавата на основание чл. 95, ал. 1 от Закона за опазване на дивеча на двата броя убити женски фазана.

Съгласно разрешението, дадено с ТР № 1/2007 г. по тълкувателно дело № 1/ 2005 г. на ВАС, че преценката за маловажност на случая е такава по законосъобразност, изводът, че нарушителят следва да бъде санкциониран, задължително следва да бъде предшестван от обсъждане на въпроса позволява ли констатираната обществена опасност на деянието ангажиране на административно наказателна репресия спрямо дееца.

Настоящият състав изцяло споделя трайно утвърдените в практиката принципни съображения, че при липса на изрична законова дефиниция на понятието маловажен случай в ЗАНН, то на основание чл. 11 ЗАНН субсидиарно приложение следва да намери НК, според чл. 93, т.9 на който маловажен случай е налице когато с оглед липсата или незначителността на вредни последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, деянието представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

Стъпвайки на тази законова дефиниция, практиката е извела правилото, че за да се счете, че случая е маловажен следва да се констатира, че степента на обществена опасност както на деянието, така и на дееца е по-ниска от обичайните за подобни нарушения.

В процесния случай, както вече беше отбелязано се установи, че на процесната дата – 28.11.2021 г., жалбоподателят И.С. е пренасял два броя убити женски фазана. По делото е безспорно установено, че както той така и неговия баща са ловували по смисъла на чл. 43, ал. 2 ЗЛОД без да имат разрешение за лов на фазани. Жалбоподателят към датата на административното нарушение е бил правоспособен ловец - член в ЛРД към гр. Съединение, като е имал разрешително за индивидуален лов на гълъб, бекас и бекаси. Въпреки дългогодишния си стаж като ловец, жалбоподателят е осъществил вмененото му нарушение като е пренасял два броя убити фазани, целеносочено движейки се заедно със своя баща по маршрута на миналата преди тях ловна дружинка. Заявеното от свид. С.С. незнание на закона не може да оправдае деянието и на двамата ловци, въпреки че единствено е санкциониран И.С.. Процесното административно

деяние не може да се третира като попадащо в хипотезата на чл. 28 ЗАНН и предвид това, че е първо такава за жалбоподателя. Последното очевидно е съобразено при индивидуализиране размера на наложената административна санкция. Всичко изложено води до извод, че извършеното нарушение не се отличава от останалите нарушения от същия вид, за да се приеме, че обществената му опасност е явно незначителна. Отделно от това следва да се имат предвид и значимостта на обществените отношения, които се засягат с извършеното деяние, а именно тези свързани с опазването на дивеча и обезпечаване законосъобразното провеждане на ловуване след издаването на надлежно писмено разрешително за лов за конкретния дивеч.

Ето защо атакуваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба като неоснователна следва да се остави без уважение.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 63д право на разноси има въззиваемата страна. Съдът като съобрази фактическата и правна сложност на делото, вида и размера на наложената санкция (представляваща интереса от делото), както и начинът на участие на въззиваемата страна - в едно открито съдебно заседание, протекло с разпит на свидетели, посочване на писмени доказателства, с ангажиране на становище по релевираните от жалбоподателя възражения намира, че справедливият размер на юрисконсултско възнаграждение, който следва да се присъди възлиза на 80,00 лв.

По аргумент от т.6 от ДР на АПК, вр. чл. 63, ал.5 ЗАНН, вр. чл. 27 ГПК разноските следва да се присъдят в полза на юридическото лице, разпоредител с бюджетни кредити, в чиято структура е включен наказващия орган. В случая въззиваемата страна РДГ Пловдив не е самостоятелно юридическо лице, което означава, че разноските следва да бъдат възложени върху ЮЛ, от което е част наказващият орган, а именно Изпълнителна Агенция по горите, като разпоредител с бюджетни кредити по аргумент от чл. 2, ал. 2, вр. чл. 19 от Закона за НАП.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 341/20.04.2022 г.,

издадено от Директор на РДГ - Пловдив, с което за нарушение по чл. 85 вр. чл. 57, ал. 2 и чл. 43, ал. 2 от Закона за лова и опазване на дивеча /ЗЛОД/ на И. С. С. ЕГН *****

на основание чл. 85 от ЗЛОД е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 300,00 /триста/ лева;

на основание чл. 94, ал. 1 ЗЛОД е наложено административно наказание „Лишаване от право на ловуване“ за срок от 3 години,

на основание чл. 2, раздел „Б“, т. 17 от Наредбата за размера на обезщетенията за щети нанесени на дивеча е определено обезщетение в размер на 200,00 лева в полза на ЮЦДП Смолян;

и

на основание чл. 95, ал. 1 ЗЛОД вещите предмет на нарушението – 2 броя женски фазани са отнети в полза на Държавата.

ОСЪЖДА И. С. С. ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Изпълнителна Агенция по горите, сумата от **80,00 /осемдесет/ лева**, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство пред Районен съд Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____